

J. Jacobsen: Den højtærede Socialminister begyndte sin Tale i Gaar med at spørge mig, hvorfor jeg ikke havde holdt den Tale, jeg holdt i Gaar, i 1922. Dertil vil jeg gerne ganske kort svare, at det var ikke saa helt let, fordi jeg manglede Anledning til det. Men jeg vil saa ogsaa føje til, at jeg kunde med akkurat lige saa god Ret nu bagefter spørge den højtærede Socialminister, hvorfor han ikke holdt den Tale, han holdt i Gaar, i 1922 (*Socialministeren* [Borgbjerg]: Det gjorde jeg!). Men det vil jeg ikke spørge den højtærede Socialminister om... (*Socialministeren* [Borgbjerg]: Nej, for det gjorde jeg nemlig)... for jeg ved, hvad den højtærede Minister kan svare derpaa. Han kan nemlig svare derpaa: Det kunde jeg heller ikke, for den Gang havde jeg et helt andet kirkepolitisk Standpunkt.... (*Socialministeren* [Borgbjerg]: Nej, jeg holdt den samme Tale den Gang)... og jeg vil ikke give den højtærede Socialminister det Vaaben i Hænde imod mig, at han kan give et Svar, som jeg bagefter vil være ganske ude af Stand til at bestride Rigtigheden af... (*Socialministeren* [Borgbjerg]: Jeg har givet et helt andet Svar, jeg holdt nøjagtig den samme Tale).

Første Næstformand (Klaus Berntsen): Jeg maa bede om, at man ikke afbryder.

J. Jacobsen: Jeg vil dernæst gerne sige et Par Ord om nogle af de Hovedlinier, der gik igennem den Tale, den højtærede Socialminister holdt i Gaar. Jeg standsede først ved et ivrigt Forsøg fra Socialministerens Side paa at bevise, at de J. C. Christensenske Kirkelove skulde være en Hindring for en frisindet Kirkestyreelse her i Landet, men i alt, hvad den højtærede Socialminister fremdrog derom, var der ikke et eneste Bevis for, at dette Forhold er til Stede — ikke eet.

Dernæst gik der en anden Linie gennem den højtærede Socialministers Tale, nemlig en Karakterisering af den grundtvigske Kirkepolitik, og i dette Afsnit kom Modsetningen mellem det kirkepolitiske Standpunkt, den højtærede Socialminister nu har, og det, han indtog i 1922, overordentlig tydeligt frem. Det gjorde mit Partis ærede Ordfører for lidt siden saa fortrinligt Rede for, idet han pegede paa, at nu interesserede den højtærede Socialminister sig især for Grundtvigs kirkepolitiske Opfattelse i 1825 og nævnte saadan i Forbigaaende, at Grundtvig ganske vist i sine senere Aar kom til en anden kirkepolitisk

Opfattelse, men i tidligere kirkepolitiske Taler har den højtærede Socialminister altid først og fremmest fremdraget Slutningen af Grundtvigs kirkepolitiske Udvikling. Det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen gjorde saa udmærket Rede for dette, at jeg ikke skal gaa dybere ind paa det, det er fuldkommen unødvendigt.

Til sidst forsvandt den højtærede Socialminister i en Taagemasse. Det var under det Afsnit, at Talen, som det ærede Medlem Hr. Rode sagde, „tog“ Socialministeren. Oppe fra den Taage lød ganske vist visse Sirenelyde, men jeg tror ikke, ret mange ærede Medlemmer i dette høje Ting fik fat i dem — det skulde da være det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen, det synes jeg der var adskilligt, der tydede paa. Det er netop, som mit Partis ærede Ordfører gjorde saa fortrinligt Rede for, en saadan Taagesky, de to Parter vil forsvinde ind i med det Forslag, der nu ligger paa Rigsdagens Bord. De forstaaer hinanden. Den højtærede Socialminister glædede sig over, at der var sket en saadan Tilnærmelse, og jeg kan godt forstaa, at naar to, der længe har været skilt, mødes i god Forstaaelse, kan der være en vis gensidig Glæde over det. Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen udtrykte det saaledes i sin Tale forleden Dag, at han fandt, at nu var det psykologiske Øjeblik kommet til at komme ind paa den Kirkepolitik, som han forgæves havde søgt at fremme under Venstres Styre. Ja, jeg tror ogsaa, at naar to, der gerne vil sammen, mødes, gælder det om, at det er i det rette psykologiske Øjeblik, for at den varme Forbindelse kan komme i Stand.

Den højtærede Socialminister kom ogsaa ind paa Ryslingesagen. Her har jeg ogsaa to Ord at sige til den højtærede Minister og i lige Maade til det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen, for jeg kan ikke se rettere end, at begge de Herrer har gjort sig skyldige i et groft Overgreb overfor Ryslinge Valgmændighed ved deres Udtalelser i denne Sal. De er nemlig kommet ind paa ikke at udtale sig om, hvorledes Forholdet virkelig er ovre i Ryslinge mellem Præsten og hans Menighed, men de er kommet ind paa en Vurdering af dette Forhold. Det holdt jeg mig ganske borte fra. Da jeg havde gjort Rede for Forholdene ovre i Ryslinge, som jeg nøje ved Besked med, føjede jeg til — det vil staa i Fortrykket af min Tale —, at jeg skulde ganske undlade at komme ind paa nogen Vurdering af dette Forhold. I denne Forbindelse kan jeg ikke lade være i al Elskværdighed at henvende et Ord til